

*Клаудио Дамјани*

## СМОКВА НА ТВРЂАВИ

\*

Смоква на тврђави  
живи на одређено време  
јер ће је сигурно посећи  
кад почне рестаурација.  
Али је мирна под сунчевим светлом  
простире свој широки неуједначени  
плашт, који не хаје за естетику,  
баш је брига што је тако високо  
не пати од вртоглавице  
пушта да је милују  
светло и топли поветарци  
чује маглу, чује птице  
што ћаскају у њеним гранама.

\*

Тежак је то посао, касирка у дисконту,  
али си радосна, шалиш се са свима,  
тако брзо израчунаваш цене,  
кроз главу ти пролази хиљаду бројева,  
а шалиш се, потом узимаш ствари  
и стављаш их у кесе, радиш ствари

које би могла и да не радиш, суморно је  
ту где радиш, али ти се не секираш,  
једноставна си, можда неука,  
девојка са села  
чак ни лепа, сићушна,  
али од тебе учим и не знаш колико.

\*

Кад би људи увек имали шта да раде  
било би боље  
јер би имали мање времена  
за патњу,  
кад би било пуно дружења  
празника и песама, обичаја  
пуно природе, а не оних опсцених дискотека,  
оних одвратних градова,  
пуно веровања, више музике,  
више девојчица што плешу ударајући стопалима  
или певајући на чамцима што силазе низ реку,  
пуно ходања шумама, пуно учења и љубави,  
а не оне телевизије бордела, с лицима убица,  
пуно уметности, пуно уљудности и племенитости,  
добрих манира, образовања, учења,  
мање интелектуалаца игнораната,  
оних виповаца, с оним фацама свиња  
што се ваљају у својим говнима,  
више скрушености, много више скрушености, и  
поштовања,  
кад би било више тишине, више празника  
више заједничког рада, спокојства,  
задовољства у заједничком раду, уз песму.

\*

Хтео бих само да опишем  
оно што видим, не друго  
не занима ме да изумевам

волим да ходам  
и волим да гледам  
хоћу да гледам ова мирна и стрпљива  
дрвета, с лепим лишћем,  
што живе бешумно и удишу ваздух  
поред мене, док сам ја овде  
она су тамо, док их ја гледам  
она ме слушају, и пазе на мене  
као што ја пазим на њих,  
хоћу да се пружим, и да спавам  
док она стоје, и гледају ме  
или мисле на своје ствари  
догађају им се ствари које ја не знам  
и хтела би да ми их кажу, и говоре ми их, чак  
или и она спавају  
не пружајући се, стојећи, спавају  
једно поред другог, стојећи просто поред.

\*

Од неорганског света  
до органског, до живота  
нема стварног скока  
само непрекидна линија,  
иако не баш јасна.  
А атоми, зар они нису живи?  
Не размножавају се, то је тачно,  
али се преображавају, ослобађају енергију,  
јесу енергија, згуснута у материји  
која се организује јер има само једну мисао:  
стићи до живота да би се постигао ред  
или нешто што се изгубило, повратити,  
мисија која нам измиче, а ипак је осећамо,  
осећамо да одмичемо, иако са сталним падовима,  
према неком далеком све ближем добру.

\*

Треба имати срце од гвожђа  
као Одисеј, да би се живело.  
Пенелопа је пред нама и плаче  
а ми морамо да ћутимо, не можемо да кажемо ништа,  
не можемо да се ганемо.  
Све је тако јасно  
а ипак не можемо да се покажемо.

\*

У другим звездама (у милијардама галаксија  
које нас окружују) иста је материја  
као на земљи, дакле исти живот,  
друге су врсте, али у извесним сличним случајевима,  
у извесним вероватно истим случајевима,  
кад се прилагоде околина, случај по случај,  
живот покушава да направи нешто,  
– шта? рећи ћете, ја мислим: корак уназад,  
минималан корак, али који захтева милијарде година  
и огроман напор интелигенције,  
да би се вратио миру, једном заједништву,  
ведрини коју је материја изгубила.

\*

Ако смо тако бројни  
то значи да нема смрти  
јер не можемо умрети тако бројни,  
ако су галаксије тако бројне  
ако између живих и неживих и нема  
неке разлике, и ако је свуда живо  
као што је свуда водоник  
и ако се пластика коју смо изумели  
на неки начин налази у природи,  
ако оно што радимо није нешто вештачко

него је подражавање природе,  
природа сама јер смо ми природа,  
њен део, од ње потакнути  
да стварамо вештачка бића  
под њеном заповешћу,  
онда смрт има мало тога да каже  
и уједно страшно пуно, нешто је што нам припада  
и није нам страна  
нешто је што нас повезује, и спаја,  
нешто лепо, што нас сада плаши  
али када буде дошла биће велико искуство  
веће од рођења, веће од љубави  
и биће нам драго што можемо да је живимо заједно.

\*

Дошла си ми као птичица  
на руке,  
био сам стварно застао, непомичан  
због тога си дошла  
ни капке покретао нисам,  
кљуцкала си мало,  
осврнула се око себе,  
осетио сам твоје нежне ножице  
на прстима,  
могао сам да те узмем  
у своје руке, могао сам да те стиснем  
али остао сам непомичан  
док сам те гледао нисам дисао  
толико сам био затечен  
твојом лепотом.

Превео са италијанског  
*Дејан Илић*